

Проповед 199

Какво обещаваме на Бога?

Прочит: Матей 21, 28 -32

Скъпи братя и сестри,

Какво мислите за обещанията? Обичате ли да обещавате? Обещавайте ли и, ако обещавате, можете ли да изпълнявате обещанията, които давате? Понякога ни е много лесно да даваме обещания. Какво толкова има, просто няколко думи, а за изпълнението ще помислим. Като онзи известен случай, в който един човек попаднал на сватба и хората обещавали какво ли не, искали да засипят младата двойка с подаръци – едни обещавали пералня, други телевизор, трети посуда. Човекът се почувствал неудобно, защото не носел нищо, и попитал съседа си по маса: "Всички ли дават това, което обещават?" Другият му отговорил: "Ами, някои дават, а други не." Тогава човекът се провикнал: "Обещавам нова кола на младото семейство." Как се отнасяте към обещанията? Смятате ли да изпълните всички обещания, които сте дали, или давате обещания, само за да се отървете от хората, които ви досаждат. Много е изкушаващо да го направите, нали? Често попадам в ситуацията да го направя. Често идват много хора при мен и искат различни неща. Дори когато им казвам, че нямам възможност, те продължават да настояват. Знаете ли колко много ме изкушава да ви обещаю нещо, което в същия момент съм сигурен, че няма да мога да изпълня? Сигурен съм, че при вас ситуацията не е много по-различна. Обещания се дават лесно. Обаче всъщност не е важно даването на обещанието, а изпълнението. За нас като християни е още по-важно. Библията ни казва, че нашето говорене трябва да бъде: "Да, да" и "Не, не". Ние не бива да даваме обещания, които не можем да изпълним. Обаче ние го правим, нали? Някой по-често, друг по-рядко, но го правим. Ако сме решили да следваме Исус Христос, то ние трябва да живеем и да се държим както Него. Каквото Исус обещаваше, го изпълняваше, защото Божиите обещания са неотменими. Ние не сме като Бог, понякога нашите обещания се провалят, но трябва да се опитваме, доколкото зависи от нас, да изпълняваме това, което сме обещали. Три жени искали да си наляят вода, но тъй като в селото им нямало течаща вода, трябвало да отидат до един кладенец на известно разстояние. Докато черпели вода, недалеч от кладенеца стоял един старец и слушал как трите жени хвалели децата си – и трите имали синове. Едната казала: "Моят син е толкова способен, че оставя всички зад себе си." Втората казала: "Моят син пее като славей, никой не пее по-хубаво от него." Понеже третата жена си мълчала другите я попитали: "Какво е по-специалното на твоето дете, защо не го хвалиш?" – "Ами моето дете не е специално, просто едно обикновено момче, което няма никакви специални таланти." Жените напълнили кофите си и тръгнали бавно към селото. Старият човек тръгнал след тях и понеже кофите били тежки и жените често си почивали, той спокойно ги следвал. При една от почивките към трите жени изтичали три момчета. Първото застанало на ръце и започнало бързо да се движи напред. Всички възкликнали: "Колко талантливо момче!" Второто момче започнало да пее и пеело толкова хубаво, че жените се просълзили. Третото момче се затичало към майка си, грабнало кофата и я

занесло в дома им. Жените се обърнаха към стареца и го попитаха: Какво ще кажеш за нашите синове? Старецът отговори: "Къде са вашите синове, аз видях само един син тук." Ние сме истински синове и дъщери на Бога, ако изпълняваме волята Му, ако държим на обещанията си, ако следваме Неговия път. Днешният прочит ни говори за изпълнени и неизпълнени обещания. За това, кое е важно за Бога и какви трябва да бъдем ние.

1. Случаят, който описва Исус, не е идеализиран. Често приказките ни разказват за два типа хора – добри и лоши. И обикновено в приказките, които четем, ние рязко можем да разграничим доброто и лошото. Обикновено, ако има трима сина в една приказка, двамата или са мързеливи, или горделиви, а най-малкият е работлив и благороден. Или има две момичета – едното е работливо, но онеправдано, а другото мързеливо, но поставено в по-добра позиция. Накрая обаче тази несправедливост бива поправена и всичко идва на мястото си. В притчата на Исус нещата съвсем не стоят така: **“Но как ви се струва? Един човек имаше двама сина; отиде при първия и му каза: Синко, иди, работи днес на лозето. А той отговори: Не искам; но после се разкая и отиде. Отиде и при втория и му каза същото. А той отговори: Аз ще ида, господарю! Но не отиде.”** Исус ни разказва ситуация, която е съвсем реална – двама сина. Те са различни. На пръв поглед нещата са като в приказките – нищо ново или нищо необичайно – двама сина, които се отнасят към баща си по различен начин. Но кой е добрият и кой лошият? Човекът, който се появява в началото на притчата, имаше проблем. Имаше лозе, но то изглежда беше твърде голямо или той беше твърде уморен, за да свърши работата. Така изглеждат фактите – работа имаше, а човекът не можеше да я свърши. Затова се обърна към синовете си. И тук виждаме различна реакция – единият не иска да отиде и отказва, но после отива, а другия обещава и не отива. Кой от тях е по-добър? Забележете – това е важно да се осъзнае – никой нямаше да контролира работата. Бащата казва: "Иди!" Не казва: "Да отидем!" Работата беше такава, че този, който се съгласеше, трябваше да отиде и да я свърши, и вероятно бащата щеше да разбере за това чак когато се прибереше плодът. Тези от вас, които имат лозе или са имали такова, знаят, че ако оставиш лозето да обрасне с трева, тогава плодът, който ще получиш, ще бъде много по-малко, отколкото плодът от едно добре прекопано и поддържано лозе.

2. Два типа хора. Исус описва два типа хора. И всеки от нас клони към един от двата типа. Единият е този, който лесно се съгласява с всичко, но делата му не отговарят на това, което говори. Другият тип хора са тези, които трудно се съгласяват да свършат нещо, дори са склонни да откажат, но после сърцата им ги карат да свършат това, което им се е полагало и е трябвало да свършат. От кой тип хора сте вие? Доколко изпълнявате обещанията, които сте дали? Или обичате да оставяте нещата да отлежат добре, докато някой друг ги свърши? На кого от двамата приличате? Дали сте от тези, които много обещават, но после нищо не изпълняват, или сте от хората, които не искат да вървят с Бога, но когато осъзнаят нуждата си и духовната си бедност, тогава са готови да свършат всичко онова, за което Бог ги е призовал. Обикновено когато повярваме, ние сме изпълнени с енергия и искаме да свършим всичко онова, за което Бог ни е призовал. Ние осъзнаваме колко много Бог е направил за нас и какво сме пропуснали да вършим за Него. Тогава ние сме готови да отидем на лозето и да работим. Но с времето се получава онова, което Словото нарича: **“Да забравиш първата си любов”**. Тогава започваме да обещаваме без да изпълняваме, тогава ставаме като втория син. Като кой син сте сега? Какво е положението с обещанията, които сте дали на Бога? Изпълнили ли сте ги или са замразени за неопределено време? Вършите ли волята на Отца или давате само хубави обещания?

3. Исус насочва думите си към нас. Този текст е насочен към хората, които се наричат деца на Бога. Бащата се занимава само със синовете си. Него не го интересуват съседите или приятелите му. Само синовете. Аз мисля, че тази притча е насочена към хората, които Бог призовава на своята нива. Тази притча ни показва реалността, която Исус беше преживял в своето ежедневие. Спомнете си за фарисея и бирника в синагогата. Каква беше ситуацията при тях? Единият беше признат и считан за свят, а другият – отхвърлен от обществото, считан за отхвърлен от Бога. Бирникът стоеше и се молеше само: **“Боже, бъде милостив към мен грешника.”** Фарисеят беше признат от обществото, пример за много хора. Бирникът беше признат от Бога, той беше този, който си тръгна оправдан. Ситуацията тук е подобна. Двама човека – единият казва “да”, а другият “не”. Ако и двамата бяха изпълнили думите си, всичко би било ясно като в приказките, но случаят не е такъв. Думите в този случай, както и при фарисея и бирника, не са отражение на действителното положение. Помислете колко много хора има между нас, които казват ДА за щяло и не щяло, когато трябва или когато не трябва. Исус за пореден път подчертава, че делата са по-важни от думите. Думите имат своята стойност и, разбира се, имат значение, но те придобиват сила, само ако са облечени с подходящите дела. Ако животът ни е изпълнен с празни обещания, които никога не сме изпълнявали и, което е по-лошо, никога не сме мислили да изпълним, той ще бъде празен. Исус се опитва да ни насочи да станем активни последователи на Бога, не пасивни. Активни не да обещаваме а да изпълняваме. В посланието към Филипийците апостол Павел също ни учи на нещо подобно (4, 5 и 8): **“Вашата кротост да бъде позната на всички човеци; Господ е близо.”** и още **“Най-накрая, братя, всичко, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално - това зачитайте.”** Апостол Павел ясно ни заявява, че резултатът от живота ни трябва да е явен. И този резултат трябва да е добро свидетелство. Причината е, че Бог иска да сме като Него, ние носим Неговото име. В разгледания случай Исус ни учи не да говорим едно а да вършим друго, а да стоим зад думите и делата си, но дори и да има разминаване, то трябва да ни накара да вършим Божието дело. Не допускайте липсата на дела да ви превърне във фарисеи. Колко често ние с думите казваме ДА, но делата ни водят в обратната посока. Направете ревизия на живота си, погледнете делата си, погледнете обещанията, които сте давали, и преценете докъде сте стигнали. Замислете се за това дали не сте се отрекли с делата си от Бога. Защото в противен случай ние сме изменници и нашето лозе няма да даде плод, и ние ще се провалим. Ако сме били верни на Бога само в обещанията си, а животът ни е бил насочен към удовлетворяване на егоистичните ни желания, плодът няма да е добър.

4. Кой е оправдан? Кой е оправдан в края на краищата? Исус го назовава много ясно: **“Кой от двамата изпълни волята на баща си? Отвърнаха Му: Първият”.** Само един от двамата е оправдан – този, който извърши делото, което му беше възложено. Оправдан е този, който финишира добре. Наскоро мина олимпиадата и всички вие сте се уверили, че е важно как стартираш, но много по важно е как финишираш. Няма полза от това да имаш толкова силен старт, че да задминеш всички останали, ако не си пръв на финала. Няма полза от това да кажеш да, а да не свършиш нищо. Затова и Исус иска да предупреди всеки един от нас: Внимавайте как живеете живота си, защото, дори и да сте безпогрешни във всичко, а не живеете целия си живот за Бога и се провалите накрая, няма да има полза. Важно е не само да започнеш живота си красиво, с големи обещания, а да живееш последователно и посветено, вършейки Божието дело във всяка една секунда на живота си. Замислете се така ли живеете. Спомнете си първата любов и помислете към коя група Бог би ви причислил.

5. Покаяние. Има една дума, която описва поведението на първия брат и тя е “разкаяние”. Той каза “Не”, но после се разкая. **“Исус им каза: Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство. Защото Йоан дойде при вас в пътя на правдата и не му повярвахте; но бирниците и блудниците му повярваха; а вие, като видяхте това, дори и впоследствие не се разкаяхте, за да му вярвате.”** Разкаянието е голямата разлика. Ние трябва да погледнем живота си и да видим къде сме. Помислете на кого приличате. Дали сте като фарисеите или като бирниците. Дали посещавате църквата вече дълги години и всичко, което вършите, се е превърнало в нещо обичайно: свикнали сте да идвате в неделя, определили сте сума, която да давате на църквата, знаете колко дискос ще пуснете, дори си имате отделно място за парите за църква, обаче сърцето ви е другаде; имате други цели и мечти и сте забравили обещанието, което сте дали на Бога в деня на покаянието си, забравили сте, че Исус Христос, Праведният, е умрял за вашите грехове – разпънат позорно на Голгота, умрял сам, възкръснал в слава, за да живеее вие и да имате вечен живот. Или сте като бирниците и грешниците, които много са грешили, но са открили, че няма друга надежда освен Исус Христос, че няма друго спасение, че няма друг живот, и са се хванали за Него и не искат да Го изпуснат. Познайте кой сте и ако връзката ви с Бога е прекъсната, ако сте забравили какво сте Му обещали, ако сте се превърнали във формални християни, променете се и потърсете живата връзка с Него, в която вие ще слушате и ще изпълнявате, с увереността че Той ще ви заведе на добро място, където ще имате мир и радост, и вечен живот. Ако сте се отдалечили от Него, разкайте се и се върнете там, където ви е пратил. Хванете се за работата, към която Той ви е призовал, и съм убеден, че ще бъдете щастливи.

Заклучение. Бъдете верни на Бога и бъдете Негови истински деца –които изпълняват обещанията си. Така вие ще бъдете не само част от Божия народ, но и светлина на народите и на хората около вас. Бог да ни дава сили за това. Амин.